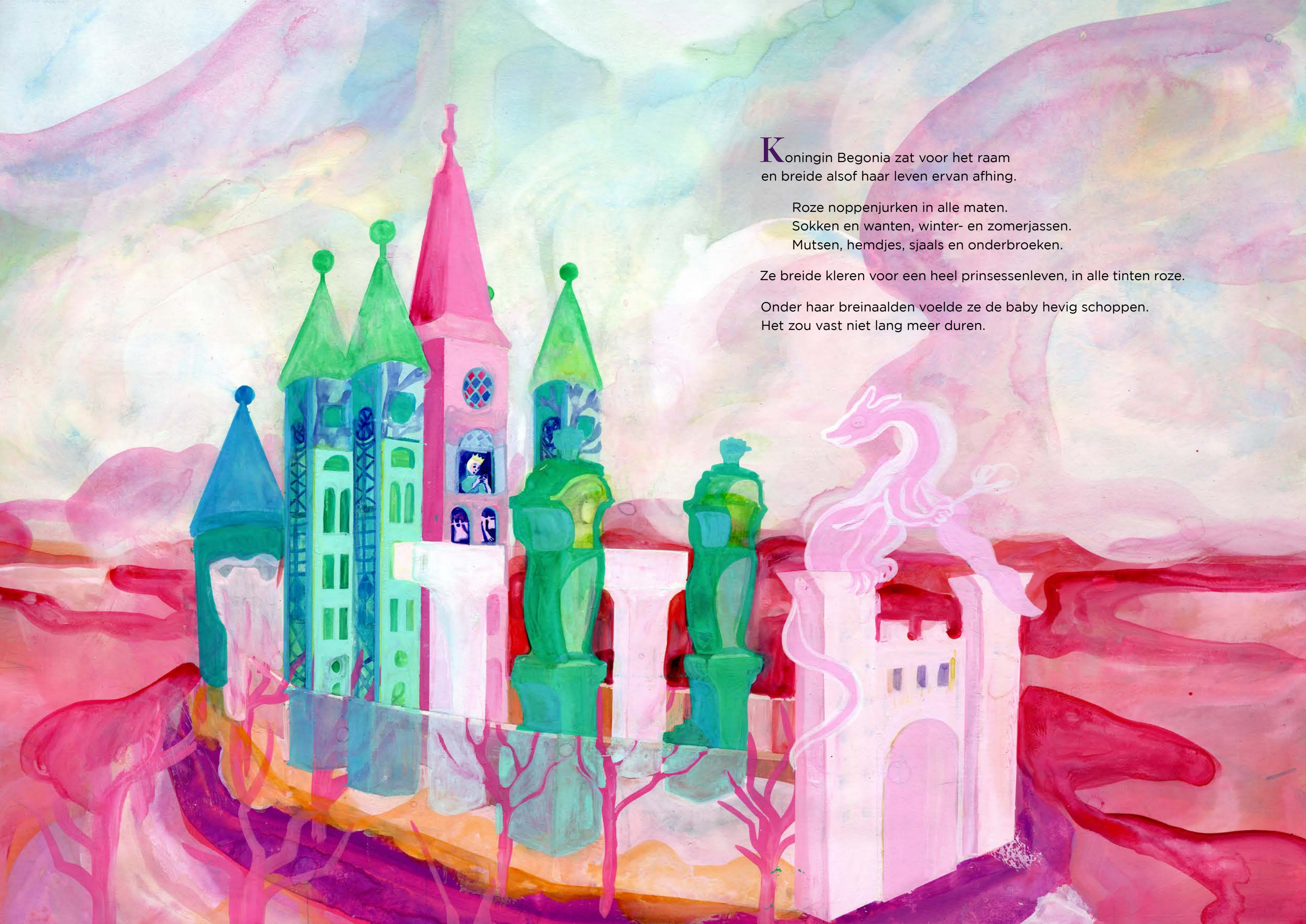

Koningin Begonia zat voor het raam
en breide alsof haar leven ervan afhing.

Roze noppenjurken in alle maten.
Sokken en wanten, winter- en zomerjassen.
Mutsen, hemdjes, sjaals en onderbroeken.

Ze breide kleren voor een heel prinsessenleven, in alle tinten roze.

Onder haar breinaalden voelde ze de baby hevig schoppen.
Het zou vast niet lang meer duren.

Toen haar dochter werd geboren, liep koningin Begonia op wolkjes.

Alles aan prinses Annemoon was perfect, van het kleinste vingernageltje tot de krulletjes op haar bol. Ze was beeldschoon en hilde nauwelijks. Ze had wangetjes waarin je wou knijpen, ogen om in te verdrinken en een mondje om mee te pruilen.

Het kon niet anders of ze zou opgroeien tot een perfecte prinses.

Trouwen met een knappe prins.

Vele kindertjes krijgen.

Lang en gelukkig leven in een prachtig kasteel met een schotelantenne, muntgroene torentjes en een elektrische ophaalbrug.

Maar ach.

De kleine Annemoon was niet zoals andere prinsessen.

Ze hield niet van wassen, snuiten of poetsen. **Nee!**
Prinses Annemoon was dol op zwarte randjes, plakkerig en kleverig.
Tunnels wilde ze graven, in het gazon! Wormen zoeken en kevers vangen.
Boeren laten, snot oplikken en krabben op plekjes waar prinsessen niet
horen te krabben.

Ze was wild en vuil en hield van alles wat vies was of een beetje stonk.

De dromen van koningin Begonia smolten weg
als bolletjes aardbeienijs op een zonnig terras.
Welke prins zou ooit met zo'n viespeuk willen trouwen?